

РОДИНА

Отъ тука минахъ нѣкога и, сякашъ, бѣ това насънѣ —
презъ времето, когато можехъ да сънувамъ още.
Сега се чудя: зелениясалитѣ покриви не сж ли
отнесени отъ вихритѣ, що виха мощно?

Подъ тия стрѣхи времето все спи и непробудно хърка
и все цѣвти напролѣтъ хубостъта на хълма кичестъ,
отъ който пѣнеста, изъ пжтя си, отъ вѣкове обърканъ,
рѣката все така безцелно камънаци свлича.

Това е родното ми мѣсто — то не спѣше ли
дори когато се забъркахъ изъ площадитѣ
на онзи градъ, кждето скитахъ безутешенъ и
напразно блѣскахъ се въ бетоннитѣ прегради?

Що щѣ сега насамъ — усмихналъ се презрително
на нѣкогашната си детска глупостъ:
ако презреме родния си кжтъ, учителю —
гнѣвъ божи съ огненъ дъждъ да ни затрупа!